

Bratia a sestry, milí Ždiarania a Javorinčania.

Minulú nedeľu sme pozorovali uzdravenie slepca a jeho vyjadrenie „**VERÍM PANE**“ a premýšľali sme ako toto vyjadrenie preniesť do nášho života a situácie v ktorej žijeme. V dnešnú nedeľu k nám z Božieho Slova zaznieva príbeh o Lazárovi. Lazár bol človekom biednym, chudobným a predsa si ho Kristus všimol a mal ho rád. Všimol si ho veľkolepým spôsobom. Vzkriesil ho. Spravil niečo, čo sa vymykalo ľudskému chápaniu.

Lazár bol človek jednoduchý, biedny a chudobný v očiach tohto sveta, ale v očiach Ježišových bol veľkým. Veľkým svojou vierou. Veľkým svojim chápaním života. Lazár bol človekom, ktorý pochopil, ako treba prijať a niesť kríž svojho života. Bol človekom, ktorý napriek svojim ťažkostiam vedel, ako preukázať lásku. Lazár bol človekom, ktorý veril. Lazár bol človekom, ktorý vďaka svojej viere počul Kristove slová „Pod' von.“

Možno sa dnes pýtame vo svojom vnútri, či nás Kristus vidí, či nás má rád? **URČITE ÁNO.** On vedel, že Lazár zomrel. On vedel že ho pochovali. Napriek tomu šiel k Marte a Márii. Šiel, aby všetci uverili. Šiel, aby všetci uvideli Božiu slávu. On vie a pozná našu bolesť, náš strach, naše obavy v tomto čase. A aj nám hovorí tak ako povedal Marte: „**Nepovedal som Ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?**“ Uverili sme? Naplnili sme svoj život Ježišovým učením? Nebráni nám v stretnutí s Ježišom balvan privalený k hrobu nášho života? Nie je potrebné konečne odvaliť kameň pýchy zloby a nenávisti v našich životoch? Nebojme sa to spraviť. Nemajme obavy zo „smradu“ našej zloby a pýchy. Pred hrobom nášho života stojí Kristus a volá „Pod' von“ Počúvňime tento hlas a vyjdime. Opusťme hrob našich sporov, chamtivosti, nenávisti. Opusťme hrob ľahostajnosti, nevery. Odvaľme kameň pýchy, ktorý nám bráni vyjsť z „hrobu nášho života.“ Odstráňme obväzy, ktoré nás zväzujú a bránia tomu, aby sme mohli vyjsť. Obväzy našich hriechov. Kto nám však pomôže odvaliť kameň? No predsa ten, čo stojí pred „hrobom nášho života“ – Kristus. Ten, ktorý volá „Pod' von“

Idem, alebo váham?

Musím sa rozhodnúť vyjsť. Nemôžem si povedať, skúsím to a keby sa mi to nepáčilo, tak sa vrátim. Musím sa rozhodnúť pre **NOVÝ ŽIVOT**. Dnes počúvame, že po tejto pandémie už svet nebude takým, ako bol pred ňou. V čom bude iný? V tom, že si budeme dávať väčší pozor na hygienu, že budeme nosiť rúška? Alebo v tom, že začneme VERIŤ a ŽIŤ ako kresťania? Uvedomíme si konečne, že pýcha nás ľudí priviedla k tejto situácii. Prestaňme sa báť a presne pomenujme čo sa dnes deje. Nehľadajme kadejaké výhovorky a vysvetlenia. Použijme zdravý gazdovský rozum. Objavme „hrob,“ v ktorom tento svet leží a spoznajme, kto nás do tohto „hrobu“ dostal. Je to zásluha toho, ktorý už na počiatku sveta povedal – nebudem slúžiť, toho, ktorý Adama a Evu v raji presvedčil že budú ako Boh. Spoznajme a porazme knieža tohto sveta, ktoré nás do tohto „hrobu“ dostalo. Prestaňme sa hlásiť k výmyslom, ktoré má pre nás pripravené, prestaňme si myslieť, že môžeme byť bohmi. Vráťme sa k hodnotám života, pravdy a úcty, ktoré nás učí Boh. Nie len na chvíľu ale navždy. Vráťme životu jeho miesto a chráňme ho od jeho prirodzeného počiatku, po jeho prirodzený koniec. Vráťme manželstvu jeho hodnotu, vážme si ho a neprehrešujme sa proti nemu našou ľahkovážnosťou. Vráťme nedeli jej miesto. Začnime ju prežívať ako kresťania. Nepremýšľajme nad tým, ako nedeľu „čím skôr odbaviť“ v našom živote, aby sme mohli pracovať a žiť si svoj spôsob starého života – návrat do „hrobu.“

Ako spoznať tento návrat?

Mohol by som uviesť množstvo príkladov, ktoré by nám ukázali, ako sa vieme vrátiť späť do „hrobu,“ príkladov, ktoré by boli poučné, pekné, ale by sa nás vôbec nedotýkali. A tak som sa rozhodol použiť príklad, ktorý sa dotýka nás všetkých, žijúcich v našej farnosti.

V našej farnosti je množstvo ubytovacích kapacít. Viem, že v sobotu množstvo ľudí prichádza večer na sv. omšu preto, že v nedeľu potrebuje upratať, variť a chystať sa na nových hostí. Teraz je všetko zatvorené a máme čas premýšľať nad tým, či to bolo správne. Príde čas, keď táto situácia pominie a hostia sa vrátia. Ako sa zachováme? Vrátime sa do „hrobu,“ alebo ostaneme na svetle? Vykonáme nejakú zmenu, aby každý, kto príde do našej dediny za oddychom a relaxom jasne spoznal, že v nej žijú kresťania, ľudia u ktorých je Boh na prvom mieste? Ľudia, ktorí si ctia nedeľu?

(Pri hľadaní odpovede na tieto otázky si spomeňme na Ježišove slová „Čo osoží človekovi, keby celý svet získal a svojej duši by uškodil? Za čo vymení človek svoju dušu?“)

Bratia a sestry plne si uvedomujem, že poskytnutie ubytovania je jedným z hlavných príjmov Vašich rodín. Vôbec nie je mojím cieľom to kritizovať. Chcem, aby sme sa v tomto čase zamysleli, ako docieľiť to, aby sme sa nevrátili späť k starému spôsobu života – aby sme sa nevrátili do „hrobu.“ Chcem aby sme premýšľali, ako vrátiť nedeli jej miesto v našej rodine v našich životoch. Chcem, aby sme tak, ako Marta počuli a prežili Kristove slová – „ak uveríš, uvidíš Božiu slávu.“ Chcem, aby sme **UVERILI** a vo svetle viery spoznali, že jedine s Kristovou pomocou dokážeme zanechať starý spôsob života, že jedine On je ten, ktorý volá „**POĎ VON.**“

Na záver Vás chcem milí moji Ždiarania a Javorinčania znova ubezpečiť, že každý deň za nás všetkých obetujem svätú omšu. Prosím nášho Nebeského Otca, aby nás všetkých ochraňoval a daroval nám zdravie a milosť. I naďalej Vás povzbudzujem k spoločnej modlitbe v rodinách. Nech každý deň v našej farnosti o 20.00 hod. zaznieva z každej našej domácnosti prosba o záchranu. Prosme prostredníctvom našej Nebeskej Matky Panny Márie, patrónky našej farnosti – modlitbou bolestného ruženca, modlitbou Korunky Božieho Milosrdenstva a Modlitbou za blahorečenie Božieho služobníka biskupa Jána Vojtaššáka. Na spoločnú modlitbu nás vyzve hlas našich zvonov. Nech toto naše spojenie vyjadrí svieca zapálená v našich oknách. Toto nech je prejav našej podpory a vzájomnej blízkosti.

Matúš Perignáth
farár